

A Vértes lábánál

A város, melyben élünk
török hódoltság után lett lelki fényünk.
Visszaszállt az élet,
szlovák telepések képében.
A rég múlt emlékei
fakókné néznek vissza ránk,
de felcsillan az idők során
sok-sok színes állomás.
Van itt minden, mi büszkeség,
S melyről beszélni csupa dicsőség.
Majk a mi műemlékünk,
kamalduli néma barátok...
kik tornyának hangja...
dallamokat játszva
száll a város zajára.
A Vértes hegység gyöngyszeme,
kis városunk medencéje...
ha Rá gondolok, dobban a szívem
s büszkeség tölti meg utcán léptem.
Bányamúzeum, Eötvös szaki
ezeket itt, mindenki ismeri.
A gimiben is sokan vannak,
elmélyítik gondolataikat.
A táj szépségét erősíti
kicsiny tavunk, környékei.
Hőerőmű, hűtőtorony...
ez igazán nekünk való...
S bár vitorlázni itt nem lehet
a látvány mindig kecsegtet
Lebegő falunk oly híres lett
mindenki itt selfizgetett.
Rákóczi út, freskók sora
büszkeséggel megyek oda.
Labda pattog, csizma csattog,
Bányász zenekarral dallam harsong.
Van egy kapunk, mi hosszan ível
városunknak órája alatt ring el.
Kultúra és művészet,
itt a sporttal jól megférhet.
Mi városunk ékes képe
egy oroszlanos zászlón leng a fényben.
Szívünk egyként dobban a dalra,
mely otthonunkat bemutatja.
70 éves vagy te már,
most ünnepelve gondolunk Rád...
mert kit egyszer megérint a táj varázsa,
büszkén gondol Oroszlányra.